Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 963 van 14 september 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 april 2026 houdende de weigering tot opheffing van het inreisverbod.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 22 mei 2026 met refertenummer 138959.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 december 2021 dient verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 22 december 2022 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven.

1.2. Op 27 september 2023 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van ander familielid in het kader van een feitelijke partner. Op

28 mei 2024 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 5 juli 2024 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 5 juli 2024 wordt aan verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Bij arrest met nr. 344 339 van 7 april 2026 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.5. Op 16 september 2024 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Bij arrest met nr. 344 339 van 7 april 2026 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.6. Op 13 november 2024 verzoekt verzoeker om internationale bescherming. Op 15 januari 2025 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 321 309 van 6 februari 2025 weigert de Raad verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 27 november 2024 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie. Op 10 februari 2025 beslist de gemachtigde van de bevoegde Minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.8. Op 11 februari 2025 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen.

1.9. Op 15 februari 2025 is verzoeker zonder verzet vertrokken naar Istanbul.

1.10. Verzoeker dient op 23 oktober 2025 een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod van 5 juli 2024 in. Op 22 januari 2026 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een beslissing houdende de weigering tot opheffing van het inreisverbod.

1.11. Verzoeker dient op 27 januari 2026 opnieuw een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod van 5 juli 2024 in. Op 13 april 2026 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een beslissing houdende de weigering tot opheffing van het inreisverbod. Dit is de thans bestreden beslissing die als volgt luidt:

"*(…)*
Met verwijzing naar uw aanvraag van 27.01.2026 tot opheffing van het inreisverbod dat op 05.07.2024 werd opgelegd aan uw cliënt met toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), kan ik u het volgende meedelen.
Overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet kan de onderdaan van een derde land een gemotiveerde aanvraag tot humanitaire redenen indienen. In voorliggend geval trad het inreisverbod van 3 jaar, betekend aan uw cliënt op 05.07.2024, in werking op 17.02.2025. De huidige aanvraag werd ingediend op 27.01.2026, zijnde ongeveer een jaar vanaf de uitvoering ervan.
Bij de beoordeling van de opheffing van het inreisverbod dient rekening te worden met een aantal zaken, waaronder de ernst van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van het inreisverbod en de duur van de opgelegde maatregel.
Uw cliënt was niet aan zijn proefstuk toe toen hij 20.12.2024 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis voor verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen: aflevering zonder vergunning (meermaals). Daarbovenop heeft uw cliënt in ondermeer Nederland én Duitsland reeds verschillende veroordelingen opgelopen waaronder ook inbreuken op de wetgeving inzake drugs.
Gezien de ernst van de feiten, de duur van het opgelegde inreisverbod van slechts 3 jaar en het feit dat sinds de uitvoering ervan nog maar ongeveer één jaar verstreken is, kan niet worden vastgesteld dat uw cliënt geen actuele bedreiging meer vormt voor de openbare orde. Uit geen enkel document blijkt daarnaast dat betrokkene zich sinds het opleggen van het inreisverbod een onberispelijk gedrag heeft aangemeten noch dat hij geen strafbare feiten meer pleegde.
In uw schrijven vermeldt u daarnaast dat het opgelegde inreisverbod het recht op respect voor zijn privé-en gezinsleven ernstig belemmert. Er werd reeds bij het nemen van de beslissing een afweging gemaakt tussen

artikel 8 EVRM en de openbare orde, gezien betrokkene toen al aangaf een relatie te hebben met mevrouw R. S. A. C. (...). Het feit dat betrokkene daarna in het huwelijk is getreden met mevrouw doet geen afbreuk aan deze overweging.
Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Daarnaast kan mevrouw uw cliënt steeds bezoeken in Turkije. Het contact kan ondertussen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van moderne communicatiemiddelen. Gelet op reeds gemaakte afweging op het moment van afgifte van het inreisverbod en de reeds aangehaalde elementen hierboven, werd een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 44*bis* e.v., 62 en 74/12, § 1, van de Vreemdelingenwet, van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische toelichting van enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, laat verzoeker het volgende gelden:

"*4. In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.*
Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).
Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).
De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5. Artikel 74/12, §1, eerste lid van de Vreemdelingewet gaat als volgt:
"(…)"
De minister of zijn gemachtigde kan dus het inreisverbod toch opheffen omwille van humanitaire redenen. Verwerende partij had in casu dus moeten focussen op de noodzaak van de aanwezigheid van verzoeker in België of bij uitbreiding de Schengenzone, nl. in het kader van zijn duurzaam huwelijks- en gezinsleven.
De motivering daaromtrent is totaal gebrekkig, daar waar verwerende partij stelt dat uit niets blijkt dat het gezinsleven niet buiten België kan worden voortgezet. Uit de Rijksregister van de echtgenote van verzoeker, waarmee hij een huwelijksband heeft die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, blijkt dat zij intussen terugkeerde naar Nederland en zij zal worden afgeschreven in België. Verzoeker heeft een visum aangevraagd voor Nederland, doch zo lang het onderhavige inreisverbod niet wordt opgeheven of minstens niet wordt beperkt tot de Belgische grenzen, zal verzoeker zijn gezinsleven óók buiten België door dit inreisverbod worden belemmerd. (stuk 5)
Hierover wordt met geen woord gerept in de bestreden beslissing! Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij nochtans de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).
Dit is in casu duidelijk niet gebeurd.

Bij afwijzing van het verzoek zónder volledige, individuele belangenafwezig komt het evenredigheidsbeginsel, alsook artikel 8 van het EVRM in het gedrang.
Dit volgt bovendien uit artikel 11 van de Europese Richtlijn 2008/115/EG waarin als volgt wordt bepaald:
"(…)".
Het staat buiten kijf dat verzoeker zijn individuele gezinssituatie onder bijzondere/humanitaire redenen valt; alleszins had verwerende partij dit in zijn volledigheid moeten onderzoeken, in het licht van het artikel 74/12, §1, eerste lid, het evenredigheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij heeft hier een discretionaire bevoegdheid en had dit aldus moeten onderzoeken!

6. In casu onderhoudt verzoeker reeds een langdurige relatie met zijn vrouw, waarmee hij intussen ook huwde. Verwerende partij is hiervan op de hoogte, of had dit minstens moeten zijn gelet op de stukken die werden gevoegd bij het onderhavige verzoek tot opheffing.
Verzoeker bewees op afdoende wijze zijn door artikel 8 EVRM beschermde banden. Het enige wat verwerende partij hierover stelt in de bestreden beslissing is dat niet is aangetoond dat dit gezinsleven niet ook buiten België kan worden beleefd, terwijl dit net wél werd aangetoond.
Er werd in de verste verte niet op afdoende wijze ingegaan op de huidige, individuele situatie van verzoeker en dit op volledige wijze!
Er is dus wel degelijk sprake van humanitaire, bijzondere redenen, dewelke verwerende partij minstens had moeten onderzoeken!
Verzoeker zal hieronder nog verder aantonen dat hij met zijn vrouw een duurzaam gezinsleven onderhoudt en dus een beschermenswaardig gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM (zie infra onder het tweede middel).
Verwerende partij had aldus haar beslissing moeten toetsen aan het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten en de actuele, relevante omstandigheden van het individuele geval moeten onderzoeken.

7. Daarnaast vormt verzoeker, o.a. net door dit stabiele en hechte gezinsleven, geenszins een gevaar voor de openbare orde.
Verzoeker werd inderdaad veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen voor (softdrugsgerelateerde) feiten, in een periode dat hij hier op precaire wijze verbleef en geen legale inkomsten kon verwerven. In het bestreden inreisverbod wordt met geen woord gerept over de concrete, individuele situatie van verzoeker, terwijl men dit wel mag verwachten van een zorgvuldige overheid die een inreisverbod oplegt van 3 jaar.
Dienst Vreemdelingenzaken diende, als zorgvuldige overheid, aan te tonen dat verzoeker, cf. artikel 44bis en volgende van de Vreemdelingenwet, een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormde voor de openbare orde. Dit gebeurt niet in het inreisverbod.
Conclusie is dan ook dat het bestreden inreisverbod louter gebaseerd is op een uiterst beperkt en gestandaardiseerd onderzoek, dat geenszins als 'zorgvuldig' kan worden beschouwd!
Het bestreden inreisverbod is dus geenszins of afdoende wijze gemotiveerd en motiveert dus niet waarom verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetgeen de wet nochtans wel vereist. Het "gevaar voor de openbare orde" dient geval per geval te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" (RvV 10 november 2016, nr. 169.732).
Bovendien wordt er in de thans bestreden beslissing nog melding gemaakt van vermeende veroordelingen in het buitenland zonder dat dit op énige wijze verder wordt gemotiveerd of verduidelijkt. Dit kan door verzoeker op geen énkele wijze worden geverifieerd op basis van de bestreden beslissing, waardoor hij zich er ook niet tegen kan verweren in voorliggend verzoekschrift! Ook dit kan niet doorgaan als afdoende motivering in hoofde van verwerende partij.

8. Dat gezegd zijnde, is het daarnaast ook zo dat we inmiddels geruime tijd verder zijn.
Verzoeker is inmiddels gehuwd en onderhoudt een stabiel leven, hetgeen werd aangetoond in de stukkenbundel die werd gevoegd bij onderhavig verzoek tot opheffing.
Dit terwijl hij hier gehuwd is met een Nederlandse onderdaan.
Doch verzoeker kan niet verzoeker op duurzame wijze deelnemen aan zijn gezinsleven, hetgeen een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt.
Sinds de oplegging van het inreisverbod zijn de persoonlijke omstandigheden van verzoeker dus fundamenteel gewijzigd. Het voortduren van het inreisverbod verhindert een normale gezinscohesie en staat in contrast met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker citeert artikel 8 van het EVRM en laat het volgende gelden:

"*Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.*
In casu is evenwel niet, minstens niet meer, voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.
Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).
De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en niet toe te laten in België en bij uitbreiding de Schengenzone. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.
Verzoeker is echtgenoot van een Nederlandse onderdaan.
Verzoeker heeft in Turkije géén kans op een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, daar zijn kerngezin zich hier/intussen in Nederland situeert!
De handhaving van het inreisverbod zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het er nog verder toe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn kerngezin, zijnde zijn echtgenote (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot)!

2. Er dient een concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van álle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin.
Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

3. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) bevestigd dat lidstaten een effectief individueel en actueel evenredigheidsonderzoek moeten voeren, waarbij ook rekening wordt gehouden met het belang van het kind en de gevolgen van een scheiding van ouder en kind.
Men moet een belangenafweging ("fair balance-toets") maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Dat volgt uit het arrest 'Jeunesse tegen Nederland' van het EHRM.
Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:
- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;
- De omvang van de banden in de staat;
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;
- …
Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken.
Het gaat in casu om een inreisverbod van 3 jaar.
Er kan tevens gewezen worden op rechtspraak van Uw Raad, waarin wordt gesteld dat een beschermenswaardige gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM wordt vermoed.; en dat bijvoorbeeld communicatie via moderne communicatiemiddelen (zoals verwerende partij suggereert in de bestreden

beslissing) onvoldoende is om dit gezinsleven te onderhouden (zie bv. RvV 7 oktober 2021, arrest nr. 261.780).

4. Het verzoek tot opheffing dient om alle bovengenoemde redenen te worden ingewilligd. De huidige familiale situatie van verzoeker is dermate bijzonder, dat de handhaving van het bestreden inreisverbod niet langer proportioneel kan worden geacht. Er werd op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker zijn gezinsleven erdoor wordt belemmerd, óók buiten België. De door verwerende partij opgeworpen motieven aangaande de openbare orde werden geenszins op afdoende wijze gemotiveerd en steunen niet op verifieerbare gegevens, zodat verzoeken geschonden wordt in zijn recht op verdediging en verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel manifest heeft geschonden!"

2.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel van zijn verzoekschrift de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Over de wijze waarop hij artikel 24 van het Handvest, dat betrekking heeft op de rechten van het kind, door de bestreden beslissing geschonden acht, verschaft verzoeker, een volwassen man waarvan niet blijkt dat hij kinderen heeft, evenmin enige toelichting. Hetzelfde kan worden gesteld over de in het tweede middel aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM, dat betrekking heeft op het recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst.

2.3.1.2. Aangaande verzoekers verwijzing in het eerste middel naar artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling werd omgezet in de artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.3. Voorts dient te worden benadrukt dat de verwijzing in het eerste middel naar artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig is, gezien deze bepaling betrekking heeft op het beëindigen van het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden, zodat zij niet van toepassing is op de bestreden beslissing, die een weigering tot opheffing van het inreisverbod behelst. Verzoeker voert in het eerste middel ook nog een schending aan van de daarop volgende artikelen ("*artikel 44bis e.v. van de Vreemdelingenwet*"), doch hij laat na *in concreto* aan te duiden welke artikelen na artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet hij door de bestreden beslissing geschonden acht en op welke wijze hij deze beslissing daardoor geschonden acht.

2.3.1.4. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke

rechtsregel, namelijk artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker ingediende aanvraag tot opheffing van het inreisverbod van 5 juli 2024 wordt geweigerd omdat niet kan worden vastgesteld dat hij geen actuele bedreiging meer vormt voor de openbare orde en omdat het feit dat hij daarna in het huwelijk is getreden geen afbreuk doet aan de overwegingen in het inreisverbod over artikel 8 van het EVRM en de openbare orde. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert in het eerste middel van zijn verzoekschrift aan dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de omstandigheid dat zijn gezinsleven, zo lang het inreisverbod niet wordt opgeheven of minstens niet wordt beperkt tot de Belgische grenzen, óók buiten België door dit inreisverbod zal worden belemmerd. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat (i) het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, niet maakt dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders, dat (ii) zij hem steeds kan bezoeken in Turkije en dat (iii) het contact ondertussen ook op andere manieren kan worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van moderne communicatiemiddelen.

Waar verzoeker in het eerste middel nog laat gelden dat "*(i)n het bestreden inreisverbod*" met geen woord wordt gerept over zijn concrete, individuele situatie, kan de Raad slechts vaststellen dat deze kritiek niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing, waarmee de aanvraag tot opheffing van dit inreisverbod wordt geweigerd, en dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft tegen dit inreisverbod de rechtsmiddelen kunnen aanwenden die hem ter beschikking stonden, doch heeft dit niet tijdig gedaan waardoor de Raad bij arrest met nr. 344 339 van 7 april 2026 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van dit inreisverbod heeft verworpen. Verzoeker kan hieraan niet remediëren via huidig beroep tegen de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt nog dat in de bestreden beslissing "*nog melding (wordt) gemaakt van vermeende veroordelingen in het buitenland zonder dat dit op énige wijze verder wordt gemotiveerd of verduidelijkt*", doch hij gaat eraan voorbij dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het gaat om veroordelingen in Nederland en Duitsland en dat het (onder meer) gaat over "*inbreuken op de wetgeving inzake drugs*". De Raad ziet niet in op welk punt deze motivering verzoeker niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

2.3.3.1. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.*
(…)"

Verzoeker acht de motivering van de bestreden beslissing "*totaal gebrekkig*" waar wordt gesteld dat "*uit niets blijkt dat het gezinsleven niet buiten België kan worden voortgezet*". Hij wijst er in het eerste middel op dat zijn echtgenote intussen terugkeerde naar Nederland en dat hij "*een visum (heeft) aangevraagd voor Nederland, doch zo lang het onderhavige inreisverbod niet wordt opgeheven of minstens niet wordt beperkt tot de Belgische grenzen, zal verzoeker zijn gezinsleven óók buiten België door dit inreisverbod worden belemmerd*". Door er louter op te wijzen dat hij inmiddels gehuwd is en dat zijn Nederlandse echtgenote naar Nederland is teruggekeerd, toont verzoeker evenwel niet aan dat in de bestreden beslissing met schending van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet of op grond van onjuiste feitelijke gegevens of onredelijk wordt gesteld dat (i) het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, niet maakt dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders, dat (ii) zijn partner hem steeds kan bezoeken in Turkije en dat (iii) het contact ondertussen ook op andere manieren kan worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van moderne communicatiemiddelen. De Raad wijst er hierbij op dat het inreisverbod waarvan verzoeker de opheffing heeft gevraagd weliswaar geldig is in België en Nederland, doch niet in Turkije. Verzoeker haalt geen enkel concreet element aan dat zijn echtgenote zou verhinderen om samen met hem het gezinsleven in Turkije verder te zetten of om hem daar regelmatig te komen bezoeken.

Waar verzoeker nog aanvoert dat verwerende partij diende aan te tonen dat hij "*een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormde voor de openbare orde*" en dat dit niet gebeurde in het inreisverbod en waar hij verder nog kritiek uit op het onderzoek dat is voorafgegaan aan het opleggen van het inreisverbod, wijst de Raad erop dat niet het inreisverbod van 5 juli 2024, doch wel de beslissing tot weigering van de opheffing van dit inreisverbod het voorwerp uitmaakt van huidig beroep, zodat de eventuele gegrondheid van verzoekers kritiek tegen het inreisverbod niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoeker diende deze kritiek (tijdig) te ontwikkelen tegen het inreisverbod waarvan hij thans de opheffing vraagt, *quod non*. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat in de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of onredelijk wordt gesteld dat, "*(g)ezien de ernst van de feiten, de duur van het opgelegde inreisverbod van slechts 3 jaar en het feit dat sinds de uitvoering ervan nog maar ongeveer één jaar verstreken is*", niet kan worden vastgesteld dat hij geen actuele bedreiging meer vormt voor de openbare orde.
Een schending van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"*1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Nu verzoeker verzocht om de opheffing van een inreisverbod dat hem werd opgelegd, dient te worden aangenomen dat er in de thans voorliggende zaak sprake is van een eerste toelating, en niet van een weigering van een voortgezet verblijf. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid, van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) moet in deze situatie worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk een concrete en individuele beoordeling en belangenafweging inzake het gezinsleven heeft doorgevoerd. Er wordt vooreerst uiteengezet dat niet kan worden vastgesteld dat verzoeker geen actuele bedreiging meer vormt voor de openbare orde. Daarnaast wordt ermee rekening gehouden dat verzoeker na het opleggen van het inreisverbod in het huwelijk is getreden met zijn Nederlandse partner, maar wordt gesteld dat dit feit geen afbreuk doet aan de overwegingen in het inreisverbod over artikel 8 van het EVRM en de openbare orde. Bovendien wordt er nog overwogen dat (i) het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische

grondgebied te verlaten, niet maakt dat zij verzoeker niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders, dat (ii) zijn partner verzoeker steeds kan bezoeken in Turkije en dat (iii) het contact tussen verzoeker en zijn partner ondertussen ook op andere manieren kan worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van moderne communicatiemiddelen.

In het tweede middel van zijn verzoekschrift voert verzoeker hiertegen aan dat hij echtgenoot is van een Nederlandse onderdaan en "*in Turkije géén kans (heeft) op een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, daar zijn kerngezin zich hier/intussen in Nederland situeert*". Hij brengt evenwel geen enkel concreet element aan dat zijn echtgenote zou verhinderen om samen met hem het gezinsleven in Turkije verder te zetten of om hem daar regelmatig te komen bezoeken en beperkt zich dus tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de loutere omstandigheid dat zijn echtgenote de Nederlandse nationaliteit heeft en in Nederland verblijft, kan niet blijken dat zij met verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk in Turkije (tijdelijk, tot het verstrijken van de duur van het inreisverbod) een gezinsleven zou kunnen leiden of verzoeker niet op regelmatige basis in Turkije zou kunnen komen bezoeken. Aldus toont verzoeker niet aan dat met de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk werd besloten tot de weigering van de opheffing van het inreisverbod van 5 juli 2024.

Door in het tweede middel nog louter in het algemeen te wijzen op rechtspraak van het EHRM en een opsomming te geven van de elementen waarmee bij de belangenafweging rekening moet worden gehouden, zonder deze concreet toe te passen op zijn situatie, toont verzoeker niet aan dat de hierboven aangehaalde overwegingen in disproportionaliteit staan met het recht op eerbiediging van het gezinsleven en aldus in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker ten slotte nog verwijst naar het arrest met nr. 261 780 van 7 oktober 2021 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu in het vernoemde arrest wordt gesteld dat waar de Raad kan volgen dat tijdelijk kan aanvaard worden dat een gezinsleven tussen partners kan onderhouden worden via diverse moderne communicatiemiddelen, dit niet kan worden gevolgd in het geval van een gezinsleven "*met kinderen van respectievelijk 6, 4,5 en 3 jaar*", daar waar *in casu* een gezinsleven tussen partners zonder minderjarige kinderen aan de orde is. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

In de voorliggende omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen de op het spel staande belangen, met name zijn persoonlijke en gezinsbelangen en het gerechtvaardigde belang van de Belgische samenleving. Hij toont niet aan dat zijn belangen niet op voldoende en op redelijke en evenwichtige wijze in rekening zijn gebracht of dat met bepaalde concrete omstandigheden geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.3.3.3. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op veertien september tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	D. DE BRUYN